

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/462/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210919
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210919.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/277/2012-49 zo dňa 21.05.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu o zaplatenie majetkovej škody vo výške 175,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,64 eur v celom rozsahu zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie okresného súdu sa opiera o ust. čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ust. § 5 ods. 1, § 9 ods. 2, § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Postupujúc podľa označenej právnej úpravy súd žalobu zamietol pre neunesenie žalobcovho dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť (ktorá má dve časti: účastník je povinný najskôr relevantné skutkové tvrdenia predniesť a následne je povinný preukázať ich pravdivosť relevantnými dôkazmi) a dôkazné bremeno nesú účastníci konania. Úlohou súdu je vykonať navrhnuté dôkazy, ak ich uzná za právne relevantné. Občiansky súdny poriadok v § 120 ods. 1 ukladá účastníkom dôkaznú povinnosť ohľadom ich tvrdení. Procesným dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je zamietnutie žaloby.

Pri skúmaní splnenia základného predpokladu uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na súde, ktorým je v zmysle § 15 ods. 1 Zákona predbežné prerokovanie nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného podanej na príslušnom orgáne, ktorým je v súdenom prípade Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalobca tvrdil, že o predbežné prerokovanie nároku požiadaval písomnou žiadosťou žalovaného, keď potvrdenie o prijatí tejto žiadosti žalobcu žalovaným je založené v inom spise Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Súd musí upozorniť na skutočnosť, že v tomto konaní je žalovaným štát - Slovenská republika - ako nositeľ právnej subjektivity (právnická osoba), menom

ktorého koná štátny orgán - Ministerstvo spravodlivosti SR (§ 21 Občianskeho zákonníka, § 21 ods. 2 O. s. p.). Žalovaným nie je štátny orgán - Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré pri postupe podľa § 15 zákona nekoná za štát, ale v rámci vlastných kompetencií zverených mu zákonom koná vo vlastnom mene, na vlastný účet ako samostatná právnická osoba. Preto ak žalobca tvrdí, že potvrdenie o prijatí písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku vystavené žalovaným (t. j. Slovenskou republikou) sa nachádza v súdnom spise Okresného súdu Liptovský Mikuláš, nejde o prijatie žiadosti orgánom určeným Zákomom na jeho prerokovanie (Ministerstvom spravodlivosti SR). Žalobca ani netvrdil, kedy v súdenom prípade požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR (nie na žalovaného - Slovenskú republiku) o predbežné prerokovanie súdeného nároku na náhradu škody, čo bolo obsahom jeho žiadosti, či, akým spôsobom a kedy Ministerstvo spravodlivosti SR reagovalo, či nárok žalobcu na náhradu škody bol uspokojený len čiastočne, alebo mu bolo písomne oznámené, že jeho nárok na náhradu škody uspokojený nebude.

Ako právny základ žalovaného nároku žalobca uvádza nesprávny úradný postup Okresného súdu Liptovský Mikuláš pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 375/2007, ktorý spočíva v oneskorenom rozhodnutí. Žalobca toto exekučné konanie označil nedostatočne - nič mu nebránilo uviesť aspoň to, či ide o spisovú značku exekútora pôvodne povereného vykonaním exekúcie, alebo o jeho nástupcu, meno a sídlo súdneho exekútora. Tvrdenie žalobcu o jeho nevedomosti spisovej značky exekučného súdneho konania je klamlivé, lebo vzhľadom na nevyhnutnú komunikáciu žalobcu a súdneho exekútora (či už priamo, alebo prostredníctvom jeho vtedajšieho právneho zástupcu) žalobca meno a sídlo súdneho exekútora, ktorého pôvodne sám požiadal o vykonanie exekúcie, ako aj jeho nástupcu musel vedieť (minimálne s ohľadom na potrebu uzatvorenia zmluvy o vykonaní exekúcie). Z pripojeného spisu sp. zn. 8Er/462/2007 tunajšieho okresného súdu vyplýva, že vtedajšiemu právnenmu zástupcovi žalobcu ako oprávneného boli doručené všetky rozhodnutia. Súdna exekútorka JUDr. Krasňanová navrhla zastavenie exekúcie podaním, doručeným súdu 14.05.2010, po zistení, že podľa dedičského osvedčenia, vydaného v dedičskom konaní po povinnom N. H. poručiteľ zomrel bez zanechania majetku. Písomným podaním zo dňa 25.05.2010 súd vyzval súdnu exekútku na predloženie jej exekútorského spisu, ktorý súdna exekútorka súdu doručila 03.06.2010. Návrh oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o. zo dňa 18.11.2010 na zmenu súdneho exekútora bol tunajšiemu okresnému súdu doručený dňa 21.11.2010 ako elektronický, opatrený zaručeným elektronickým podpisom. Tunajší okresný súd rozhodol uznesením č. k. 8Er/462/2007-15 zo dňa 25.01.2011, právoplatným 05.03.2011 (okrem výroku o náhrade trov konania) o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení z dôvodu úmrtia povinného bez zanechania majetku. Ako vyplýva z uvedeného, žalobca nepreukázal tvrdenie o bezdôvodnej nečinnosti súdu. Súd rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekučného konania, postupujúc v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku. Existencia prietahov v uvedenom exekučnom súdnom konaní ani nečinnosť súdu (porušenie právnej povinnosti) preukázaná nebola. Bolo nadbytočným a nehospodárnym rozhodnúť o návrhu oprávneného doručenom súdu 18.11.2010 na zmenu súdneho exekútora v štádiu skúmania dôvodnosti skoršieho návrhu na jej zastavenie (doručený súdu 14.05.2010) z dôvodu úmrtia povinného ako nemajetného. Žalobca nepreukázal ani existenciu ďalších podmienok vzniku zodpovednosti - vznik škody (vzhľadom na neexistenciu protiprávneho konania bolo nadbytočným ďalej vznik škody dokazovať, opäť však možno poukázať na nedostatok skutkových tvrdení a neoznačenie príslušných dôkazov), ani príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a zavineným protiprávnym konaním. Žalobca nepreukázal ani výšku tvrdenej majetkovej škody 175,- eur, či už ide o skutočnú škodu, alebo o ušlý zisk (čo nie je zo žaloby zrejmé). Nepreukázal vynaloženie čiastky 70,- eur na správu a údržbu vymáhanej pohľadávky ani netvrdil, za ktoré obdobie mali tieto náklady vzniknúť, či ide o odmenu za pracovné výkony zamestnanca, kedy a v akom rozsahu bola dojednaná a kedy bola žalobcom uhradená. Žalobca nepreukázal, za aké obdobie a kedy vznikli náklady na udržiavanie a správu informačného systému vyčíslené sumou 40,- eur, administratívne výdavky 50,- eur na komunikáciu so súdnym exekútorom (žalobca nehovorí, či ide o pôvodného exekútora, alebo o „nového“ exekútora) a na administratívne spracovanie, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním, kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur. Odôvodnenie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy 110,64 eur v peniazoch žalobcom je založené na nekonkrétnych tvrdeniach. K úmrtiu nemajetného povinného došlo ešte počas exekučného konania, čo bol dôvod jeho zastavenia. Žalobca netvrdil konkrétne, kedy a ktoré jeho plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli ani ich zánik nepreukázal. Žalobca tiež netvrdil a nepreukázal vznik straty zisku z realizovaného obchodu a hospodárskej strate u žalobcu (napr. predložením výpisov z účtovnej evidencie potom, čo by žalobca musel tvrdiť konkrétnu výšku tejto straty a obdobie jej vzniku). Napokon

žalobca konkrétne netvrdil a nepreukázal ani ovplyvnenie jeho ďalších podnikateľských postupov a jeho neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Vzhľadom na nedostatok skutkových tvrdení súd nemohol posúdiť dôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania.

Rozhodnutie o náhrade trov konania je založené na § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p. V konaní úspešný žalovaný v zákonnej lehote nevyčíslil trovy konania, náhradu ktorých navrhol priznať.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namieta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako

sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, keď vyjadrenie odporcu mu bolo doručené až spolu s rozsudkom vo veci samej, neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania spolu s vyjadrením odporcu boli navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Tieto spočívali v námietke, že navrhovateľovi doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov Okresného súdu Liptovský Mikuláš.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 5NcC/320/2013-19 zo dňa 4. apríla 2013, že sudkyňa Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši JUDr. Eva Uličná je vylúčená z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci, ostatní sudcovia Okresného súdu Liptovský Mikuláš (teda aj zákonná sudkyňa JUDr. Jana Halušková) nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom krajský súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestrannú zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo k žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania okrem výsluchu svedkyne. Dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8Er/462/2007, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa v prevažnej časti nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Ku konštatovaniu prvostupňového súdu, že nárok navrhovateľa nebol prerokovaný predbežne a žalobný návrh tak bol podaný predčasne, odvolací súd pre úplnosť udáva, že s takýmto právnym názorom okresného súdu sa nestotožňuje, ktorou skutočnosťou sa už odvolací súd vypořádaval v skutkovo a právne totožných veciach rovnakých účastníkov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/190/2014 zo dňa 26. mája 2014) a keďže navrhovateľ nenapadol tento dôvod žiadnou odvolacou námietkou, nie je ani predmetom odvolacieho prieskumu. Zároveň nemá vplyv na vecnú správnosť rozsudku.

Podstatným hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie všetkých podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne, s ktorým záverom sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje.

Pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky zodpovednosti, ktorými sú 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie podmienky, spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe, skúmanie ostatných podmienok by bolo nadbytočné a z uvedeného hľadiska je aj nadbytočné vypořádavať sa s tými odvolacími námietkami navrhovateľa, ktoré sa týkajú vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, keďže krajský súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu.

Podľa skutkových tvrdení navrhovateľa uvedených v žalobe mal nesprávny úradný postup okresného súdu spočívať v nerozhodnutí o žiadosti o zmene exekútora v zákonnej 30-dňovej lehote a zároveň v prieťahoch v konaní.

Okresný súd sa vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku so skutočnosťou, prečo rozhodovanie o návrhu na zmenu exekútora v čase jeho podania neprichádzalo do úvahy. V čase podania žiadosti o zmenu súdneho exekútora totiž už bol súdu doručený podnet súdnej exekútkorky na zastavenie exekúcie z dôvodu úmrtia povinného bez zanechania majetku.

Súd je v každom štádiu exekučného konania povinný na návrh, ako aj bez návrhu skúmať, či existujú podmienky na vedenie konania. Nedostatok podmienok konania sa musí vždy prejavovať v zastavení exekučného konania. Okresný súd postupoval správne, keď po takomto zistení o smrti povinného skúmal, či sú splnené podmienky na ďalšie vedenie exekučného konania, t. j. či povinný má právneho nástupcu - dediča, ktorý by v zmysle hmotnoprávných ustanovení Občianskeho zákonníka zodpovedal za jeho dlhy. Okresný súd zameral svoju procesnú činnosť práve na uvedené skutkové zistenia, čo vyústilo do vydania uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8Er/462/2007-15 zo dňa 25.01.2011 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení z dôvodu úmrtia povinného bez zanechania majetku. Do vyriešenia tejto skutočnosti neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o zmene súdneho exekútora a z dôvodu, že súd pristúpil k zastaveniu exekúcie, neprichádzalo už rozhodovanie o zmene exekútora do úvahy vôbec.

Z uvedených dôvodov nebolo povinnosťou okresného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora, keďže prednostne bolo povinnosťou okresného súdu preskúmať existenciu podmienok na vedenie konania. Tento záver okresného súdu je vecne správny.

Pokiaľ neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o zmene súdneho exekútora, nemožno zároveň konštatovať nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie takéhoto rozhodnutia a ani prieťahy v konaní z dôvodu nevydania takéhoto rozhodnutia.

Navrhovateľ tak nepreukázal nesprávny úradný postup ako základnú podmienku pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Z dôvodu chýbajúceho nesprávneho úradného postupu je rovnako vylúčený na vznik nároku na nemajetkovú ujmu.

Z uvedených dôvodov je rozsudok okresného súdu vecne správny.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. Určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Tejto zásade zodpovedá úprava v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadný iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Okresný súd nemusí dať v odôvodnení odpoveď na všetky otázky, ale iba na tie otázky, ktoré sú z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci rozhodné.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedené kritériá spĺňa, keď z obsahu odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplývajú skutkové a právne závery okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktoré taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.